

UN CAMÍ DIFÍCIL pàg 3
Viure amb TDAH:
un trastorn que no
és ni lleu ni poc greu

SANT ANTONI, ESCENARI pàg 11
Miqui Otero dirigeix l'homenatge
que la ciutat farà diumenge
a l'escriptor Francisco Casavella

líniaeixample

cada dimecres

Setmanari · 11/10/2023 · Núm. 262 · liniaeixample.cat

Decepció entre els veïns que defensen el parc de Joan Miró

Salvem l'Arbreda dona per fet que les obres dels Ferrocarrils afectaran el parc i prepara mobilitzacions pàg 10

**“Farem més
eixos verds,
però hem de
deixar temps
per assimilar
els canvis”**

Entrevista a
Jaume Collboni,
alcalde de
Barcelona

pàgs 8 i 9

EL FORT PIENC pàg 16
El barri gaudeix de
l'estrena del Barcelona
Districte Cultural

A FONTS pàgs 12 i 13
El rostre més fosc
de l'educació perifèrica

SAGRADA FAMÍLIA pàg 15
Recorden l'escola que
ajudava les noies obreres

Foto: Joanna Chichevitsky

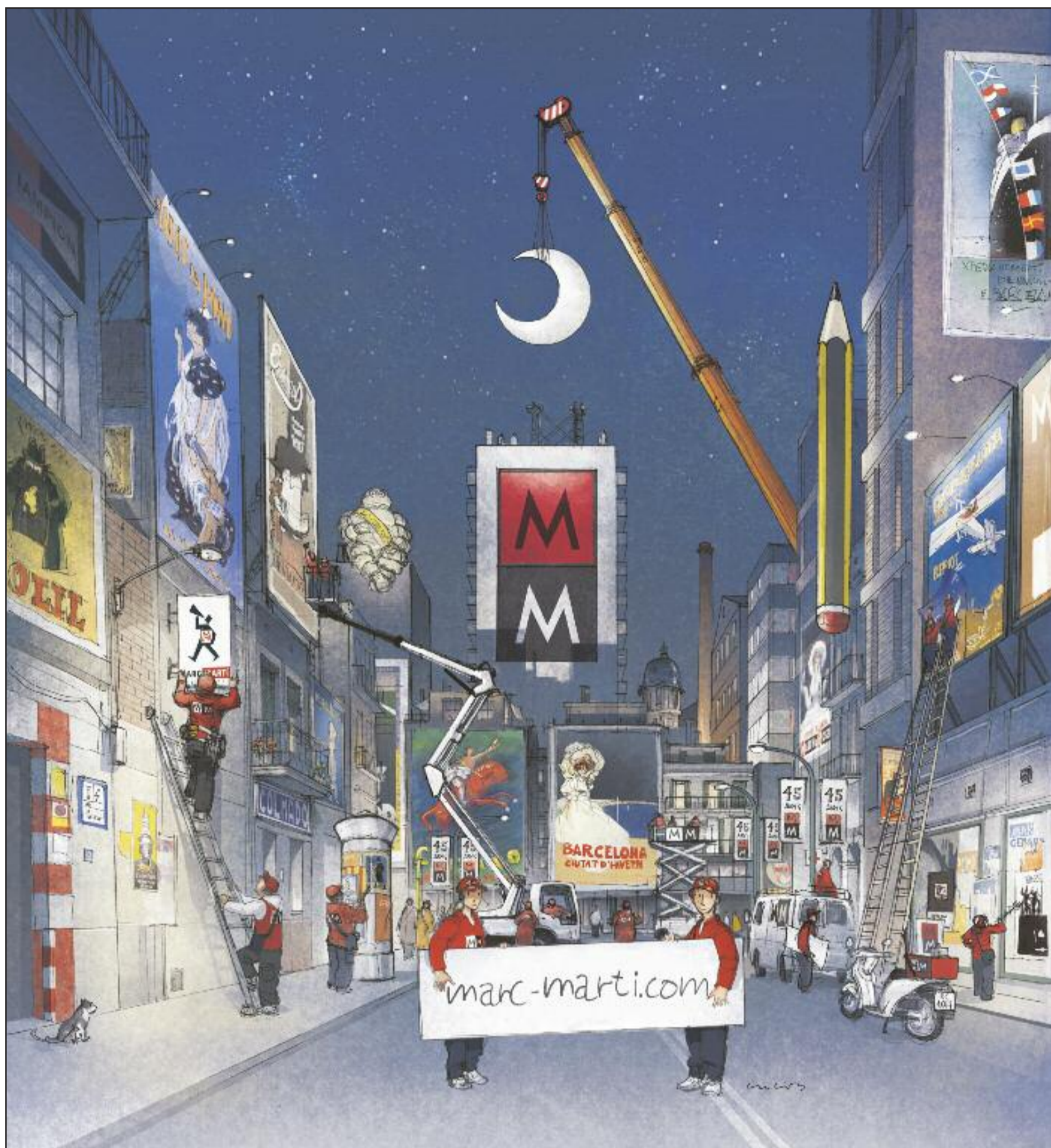
**NOEMÍ
FARRÉ
CANELA** PSICÒLOGA
COACH

- Terapia sistèmica breu
- Life coaching i familiar
- Gestió emocional en l'àmbit personal, laboral i familiar
- Por, tristesa, ansietat, dol, baixa autoestima, etc.

noemifc@psicologiacoaching.life

+34 629 918 379

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

Els obstacles del TDAH

» L'octubre és el mes europeu de conscienciació sobre el Trastorn per Dèficit d'Atenció i Hiperactivitat
 » Dos testimonis expliquen com els afecta i les dificultats amb què es troben en el seu dia a dia

Olga García
BARCELONA

“Només és una persona més moguda de l'habitual” o “l'únic que li passa és que li costa més concentrar-se que a la resta” són dos dels comentaris més repetits cap a aquells que tenen un Trastorn per Dèficit d'Atenció i Hiperactivitat (TDAH). Segons defineixen des de la Federació Catalana d'Associacions de Familiars i Afectats pel TDAH, la seva aparició està vinculada a una producció insuficient de dopamina i noradrenalina, que s'encarreguen de la comunicació entre les neurones.

Pel que fa a la seva afectació, actualment hi ha entre un 5 i un 7% de la població infantil catalana diagnosticada amb TDAH, però es calcula que aquest trastorn afecta fins a un 12% dels infants, sense tenir en compte els adults que també el pateixen. Així ho detallen des de la federació, coincidint amb el fet que aquest octubre és el mes europeu de la conscienciació sobre el TDAH.

EL DIAGNÒSTIC EN EDAT ADULTA

La Maite de Miquel, que és la presidenta de la federació, té aquest trastorn des que va néixer. Amb tot, no li van diagnosticar fins fa dos anys. “Quan era petita no se sabia què era el TDAH”, recorda. En aquest sentit, explica que no va sentir a parlar d'aquest trastorn fins fa deu anys, arran del naixement del seu primer fill, que també el té. “A la guarderia em van dir que li fes les proves, el van diagnosticar i a partir d'aquí vaig començar a buscar informació i a formar-me en aquest tema, i em vaig adonar que jo també el patia”, explica.

Entre un 5 i un 7% dels infants catalans estan diagnosticats de TDAH. Foto: Arxiu

Tenir TDAH, en general, significa tenir dificultats per mantenir la concentració i l'atenció, hiperactivitat mental i física i impulsivitat. “Això ens fa ser persones més intenses que la resta, tant que fins i tot podem arribar a ser pesades, i també som molt despitades”, assegura de Miquel. En el dia a dia això afecta, sense anar més lluny, a coses tan simples com fer les tasques domèstiques. “Puc començar a fer el llit, el dinar o a posar la rentadora i deixar-ho tot a mitges perquè me n'oblido”, lamenta.

LES EINES CONTRA EL TDAH

Per combatre el TDAH, la medicació és essencial, però també ho són les eines d'autocontrol, que s'aprenen a base d'anar a teràpia. L'Adrià Camps fa anys que les utilitza i assegura que ha notat una millora. “Sempre he estat una persona molt nerviosa i moguda i sempre m'ha costat molt seguir el ritme de les classes i con-

centrar-me”, relata. Amb tot, els psicòlegs i psicopedagogs als quals ha anat li han ensenyat a gestionar tot el que li passa pel cap i, sobretot, a organitzar-se.

Per poder accedir a les ajudes de TDAH cal tenir concedida la discapacitat legal

“Gràcies a això i al fet que a l'escola on anava em van adaptar el currículum, m'he pogut treure el batxillerat”, celebra.

Mentrestant, en el cas de Miquel, la manca d'un diagnòstic a temps i, per tant, d'un tractament que li permetés tenir aquestes eines l'han fet viure sempre marcada pel TDAH. “De petita em van fer *bullying* perquè a l'escola em deien que era una gandula i que no servia per estudiar, i després tampoc he tingut una vida fàcil a ni-

vell laboral ni maternal, ja que el meu segon fill també té TDAH i, a més, autisme”, afegeix.

Sigui com sigui, assegura que el més dur és veure's reflectida en els seus fills. “Tot i que estan diagnosticats i tenen les eines que jo no vaig tenir, al gran també li fan *bullying* i, com a mare, és molt dur veure que no té amics i que no el conviden als aniversaris”, lamenta. En aquest sentit, explica que encara és petit per aprendre a gestionar totes les eines que li donen per autocontrolar-se, però que almenys el TDAH no li anirà augmentant com sí que li ha passat a ella.

“DESEMPARATS I DISCRIMINATS”

Com passa amb qualsevol altre tipus de trastorn mental, aquells que pateixen TDAH poden demanar una ajuda econòmica a l'Estat. “Tot i que només són 1.000 euros l'any, és una ajuda que ens correspon”, assegura de Miquel. Ara bé, la llei marca que,

per accedir a l'ajut, cal tenir la discapacitat legal. “És una etiqueta que moltes famílies no volen posar als seus fills, com va passar en el meu cas”, comenta Camps.

Amb tot, les famílies que sí que fan aquest pas es troben, en la majoria dels casos, amb una resposta negativa per part de les administracions. “Només estan concedint la discapacitat a aquells que presenten un recurs”, assegura de Miquel, que a més és advocada. “El problema és que molta gent no sap com fer-ho i això fa que ens sentim desemparats i discriminats, ja que la discapacitat també és necessària per accedir a les beques educatives”, afegeix.

En aquest sentit, Camps comenta que aquesta situació es deu a la creença, encara molt generalitzada, que el TDAH és un trastorn “lleu i poc greu”, mentre que de Miquel explica que, per canviar aquesta realitat, està assessorant famílies perquè puguin accedir a les ajudes.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **líniaeixample** a Telegram

La lupa

La Llei del Dret a l'Habitatge... Per a quan?

per Jaume Artigues i Vidal (AV Dreta de l'Eixample)

Foto: Blanca Blay/ACN

La primera llei de tot l'Estat coneguda amb el nom de Llei del Dret a l'Habitatge va ser l'aprovada pel Parlament de Catalunya l'any 2007, sota l'aleshores govern tripartit d'esquerres. Ja feia anys que l'Estat havia traspassat les competències en matèria d'habitatge a les autonomies. L'Estat no disposava de cap llei d'aquest ordre més que el conjunt normatiu, codis, reglaments i programes d'inversions heretats del franquisme. A la Llei del Dret a l'Habitatge de Catalunya de 2007, la van seguir les de les autonomies d'Andalusia i Castella i Lleó del 2010, la de Galícia del 2012, la del País Basc del 2015 –tot i tenir una legislació pròpia, no aprova una Llei del Dret a l'Habitatge fins aquell any– i la de la Comunitat Valenciana del 2017.

Es tractava d'una nova llei avançada al seu temps, just abans de la bombolla immobiliària del 2008, que, com deia el preàmbul, volia mostrar un canvi d'enfocament i transformar el mercat de l'habitatge de la manera més estructural possible, introduint les àrees tensades, l'índex de preus, la penalització dels habitatges buits i, entre altres objectius, la creació d'un parc públic d'habitatge del 15% en un període de 20 anys. Una llei marc que tots els governs posteriors van incomplir olímpicament, fins a arribar a l'actual crisi de l'habitatge, el naixement de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) i del Sindicat de Llogateres, i

la precipitada aprovació per part de la Generalitat, l'any 2020, de la Llei de Mesures Urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge, incomprensiblement suspesa parcialment el mes de març de 2022 pel Tribunal Constitucional.

A hores d'ara, tot i la seva aprovació, no s'ha iniciat encara la posada en marxa de la flamant *Ley 12/2023, de 24 de mayo, por el derecho a la vivienda*, pendent de l'aprovació de l'Índex de Preus de l'Es-

És indispensable la intervenció dels poders públics en el mercat de l'habitatge

tat i les Àrees de Mercat Tens. Com si fos una escena dels germans Marx, els poders econòmics intenten retallar "la segunda parte contratante" i avortar una regulació del mercat de l'habitatge, tensions que són presents dins dels passadissos dels partits del govern [en funcions]. Només cal observar les 2.000 reclamacions presentades per l'Associació de propietaris d'Habitatges de Lloguer (ASVAL) que presideix Joan Clos.

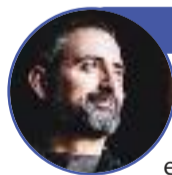
Com deia l'Albert Danés al seu llibre *El problema*

de la vivienda, ¿realidad o ficción?, arribarem també a la conclusió que a ningú li interessa resoldre el problema de l'habitatge? O simplement és que els pensaments de la classe política són encara massa difusos? Quan Joan Ramón Riera, el 2018, publicava el llibre *L'Índex de Gentrificació de Barcelona: Hi ha gentrificació a Barcelona?*, acabava amb la conclusió que la solució era que tots haviem de ser propietaris. Un comentari d'un amic amb molta sorna puntualitzava: "Acaba de descobrir el propietariat..."

Sense rememorar els vells paradigmes franquistes, la realitat és que ja està totalment assumit que és indispensable aturar els desnonaments, disposar d'un parc d'habitatge de lloguer regulat, un parc públic, una corresponsabilitat de la iniciativa privada, la incorporació de noves formes de cooperació i tinença i, en definitiva, la intervenció dels poders públics en el mercat de l'habitatge. Però és això suficient? No. També calen reformes estructurals de més abast que una Llei del Dret a l'Habitatge, i cal posar fi a privilegis fiscals de l'habitatge de propietat, de diverses formes de societats que distorsionen i intervenen un mercat que mai ha estat "lliure" i, entre altres coses, evitar l'entrada de capitals no contrastats com els que s'acullen a la llei de la Golden Visa. Portugal ens passa al davant.

Aquí es piula

El Twitter en paper

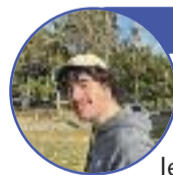
@enrich

Vaig ser a Israel i a Palestina durant un mes entrevistant desenes de persones relacionades amb el conflicte, he llegit a fons i no m'atreveria a pontificar com ho està fent gent que com a molt haurà donat un cop d'ull a quatre articles, o a un parell de tuits. Vergonya aliena.

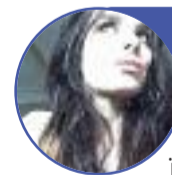
@punsix

La burocràcia pot ser molt cruel. La Diputació de la Corunya reclama 485,5 € a Josep Boan Rosanes, un motorista de Barcelona de 20 anys que va morir envestit pel conductor d'un cotxe que anava a 130 km/h en una via local el 9 d'agost del 2020. És la factura de la neteja de la via i dels bombers.

@alexsnclmnt

Les reserves d'aigua dels embassaments de les conques internes catalanes han arribat avui al 20,95%, un nivell inferior al de la sequera del 2008 i que frega el mínim històric del 1989. Si no plou (i molt) aviat, es decretarà la fase d'emergència per sequera abans d'acabar l'any.

@fuzzlampreave

[Sobre un article de *La Directa*] Fan fora els veïns de 13 masies per fer un tancat de caça de luxe. O sigui, es permet la despoblació local, privatitzar terrenys dificultant la circulació de ramats, persones i fauna per criar cabirols en una granja i que quatre rics psicòpates els matin a trets. Que algú aturi això.

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

grup comunicació 21

Subdirector d'edicions Línia: Albert Ribas
Edicions Línia: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Dipòsit Legal: B 43221-2010

www.liniaarxa.cat

Els semàfors

Ajuntament

Els veïns i entitats que formen la plataforma Salvem el Parc Joan Miró se senten "decebutos" després de l'última reunió amb l'Ajuntament. És per això que preparen noves accions per protestar contra l'ocupació del parc per les obres de l'L8 d'FGC.

pàgina 10

Casa Elizalde

El Centre Cívic Casa Elizalde ha organitzat aquesta tardor un nou cicle de *Finestres de la memòria*, format per tres itineraris que volen recordar la història de la Dreta de l'Eixample. El primer va ser el dia 7 i els següents, el 21 i el 27.

pàgina 14

Memòria del Poblet

La Comissió de Memòria Històrica del Poblet continua recuperant el passat del barri. Aquesta vegada ha posat en valor el Patronat Social Escolar d'Obreres del Poblet, una institució que va ajudar les noies obreres durant el segle XX.

pàgina 15

El + llegit

líniaeixample.cat

- 1 *Els veïns que demanen protegir el parc de Joan Miró, decebutos amb l'Ajuntament*
- 2 *L'antic Orfenat Ribas: un edifici avançat a la seva època*
- 3 *Un petit tresor mig amagat a Vallcarca*
- 4 *La Casa Sayrach, una obra de l'últim deixeble del mestre Antoni Gaudí*
- 5 *Els Bestialots Espurnats: 15 anys fent cremar el barri de la Sagrada Família*

Safata d'entrada

Solastàlgia

per Francesc Reina

Tot niu és un autèntic herbari que es compon de peces de l'àrea de camp dels ocells conformant un inventari botànic i plumífer a petita escala. Els nius són autèntiques metàfores visuals sobre els valors més propers a l'ésser humà: la llar, el territori, la família, l'amistat, la comunitat... Desmuntar-los posa en crisi la visió d'aquests valors i proposa una reflexió que va més enllà d'una definició agra de la veritat.

La *solastàlgia* explica això que se sent quan les cases del veïnat, que solien allotjar famílies, es tornen grans superfícies de comerços i oficines; quan el bosc on jugaves s'incendia, quan pavimentaven aquell parc i el tornen estacionament, o quan aixequen una tanca al camí d'accés al mar perquè s'ha convertit en propietat privada. És aquesta nostàlgia de les coses perdudes, com versen Glenn Albrecht i Tanya Huntington, és l'enyorança per la llar que ha calgut abandonar...

No és estrany que als bancs d'algun parc pròxim a l'habitatge perdut, hi dormi una ànima òrfena patint per un territori que es troba a faltar; hi ha qui es queda a prop de l'habitatge quan s'ha perdut per sempre (el veïnat ho sap).

Una llar és més que un munt de pedres, no és solament un sostre, és un esperit que quan es precinta queda desmuntat. Ens uneix a la casa un cert assaig de felicitat entre diverses olors, per la mateixa raó que el pelegrí s'enganxa a la petxina. Hi ha qui diu que qui està obligat a marxar, gent que ha d'emigrar, que fuig o la fan fora, pateix el mal de l'absència;

perden la dignitat i obliden els colors, com un daltonisme social. Alguna cosa es trenca i ens cau quan cal deixar l'estada, tant se val l'edat que tinguis, de sobte comences a envellir. Mireres a tot arreu i veus com es van aixecant murs de ciment. El cel també se suma a la barbaritat, es torna un mur retallat i ple de dubtes, potser per això a les esglésies es desfulen camins per facilitar el viatge al paradís. La guanyadora del premi Cervantes Dulce María Loynaz va deixar empremta amb *Últims dies d'una casa*, aquella calma d'aigua sorda que cobreix les històries quan resten deshabitades i soles enmig de l'enrenou.

Quan les llàgrimes quallen, la pena es fa encara més llarga i punxen les estrebades. Les taques que queden als envans són cicatrius que pensaven desaparegudes i ara surten per mostrar les vergonyes. A la vorera es van amuntegant, damunt el sofà, la vaixela que ni tan sols s'ha estrenat, els retrats dels parents, un parell de maletes, les mantes per al fred i aquell mirall del saló que rebotava les mirades de vianants quan s'acosten corriolejant amb una mica de tendresa. Altres fan com si veiessin un mort. Ironies de la vida, encara miren la finestra, tot comentant que li falta un repàs de pintura.

Costa d'entendre com s'ha enganxat a la nostra cultura allò que les injustícies són conseqüència de la mala vida. La solidaritat se sent malalta quan s'adona que la indignació no salva vides (la humitat obre les carns) i ara, a sobre, veu com s'imposa un gran negoci. La xifra total de desnonaments el 2022 va ser a Espanya de 38.266, 105 al dia. Durant el 2023 ha caigut un 40,6% per la vaga de lletrats. A Catalunya, tot i la crisi de l'administració de Justícia, s'han executat 6.579 desnonaments, el 74% dels quals han estat per impagament del lloguer (4.860).

Existeixen diversos silencis: el de la pols que entela els ulls i no deixa veure, el dels rellotges que no sonen i s'aboquen a terra, la mudesa de les hores que se suporten als passadissos del banc o de l'administració, dos artefactes que ballen arpegats sense poder dissimular que encara hi ha molts privilegis per desfer. L'esclat més nu arriba quan els mesuradors de la Justícia s'acosten trepitjant tot allò que han vingut a tancar.

La majoria de persones desnonades no protesten (sembla que només sabem fer de víctimes o botxins). Continua l'oblit de la pobresa acarnissant-se amb els més febles, justificant el fracàs que redueix el lloc de pertinença a un dispensador d'aliments.

Línia Eixample no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#ElLloguerEsDispara

#PobresaEnergètica

#HiHauràInvestidura?

@SindicatLloguer: Els preus continuen pujant sense treva des del 2020, arribant a una xifra històrica: 1.123,56 euros al mes de mitjana a Barcelona i 830,34 a Catalunya.

@sindicdegreuges: El 20% de les famílies té problemes per mantenir la llar a temperatura adequada. 1/4 de la població en pobresa severa no pot accedir al bo social elèctric.

@agenciaacn: @toni_comin qualifica de "bona" la proposta de Sumar: "Està plena d'elements útils". Veu l'amnistia com una "victòria política", però no suficient.

Combatre els discursos d'odi a les xarxes

per Núria Parlon, alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet

El discurs de l'odi en línia, en totes les seves formes –per raons d'origen o ètnia, edatisme, discapacitat, llengua, religió o creences; per sexe, identitat de gènere, orientació sexual o altres característiques o condicions personals–, suposa una greu amenaça per a l'estabilitat i la democràcia dels territoris, amb evidents conseqüències per al benestar i la salut física i mental de la població, amb especial incidència en els i les adolescents, i sobretot les dones. Prevenir-lo i combatre'l és un repte cada vegada més apressant per als governs nacionals, autonòmics i locals, a causa de la manca de denúncia i d'eines per a la neutralització eficaces.

Actualment, 9 de cada 10 persones entre els 16 i els 24 anys, segons dades generals i sense desagregar, utilitzen les xarxes socials (segons dades de l'INE), cosa que fa que en aquests espais s'estableixin els vincles i les relacions quotidianes entre el jovent i, per tant, ja constitueixen un nou escenari on perpetuar els rols i estereotips sexistes que ja patim al món *offline*. Per tant, la difusió de discursos d'odi i de la violència en línia (sigui a través de ciberassetjament, amenaces directes o violència física, crims d'odi i violacions de privacitat) ja és un greu problema de primer ordre que afecta especialment dones adolescents i joves, dificultant-los sovint l'ús i el gaudi de les tecnologies digitals en una època en la qual són clau per al desenvolupament personal i professional.

Pel que fa als abusos i assetjaments sexuals a les xarxes, en menys d'una dècada s'han multiplicat per cinc a Espanya aquests delictes de contacte mitjançant tecnologia amb menors de setze anys amb finalitats sexuals. I en concret, més d'un 25% de les dones d'entre 16 i 25 anys a Espanya han rebut insinuacions no apropiades a través de les xarxes, segons dades de l'*Observatorio Nacional de Tecnología y Sociedad*. Les conseqüències per a la salut de les dones i adolescents ja s'estan quantificant: el 54% de les dones que han patit assetjament a través de les xarxes socials han experimentat atacs de pànic, ansietat o estrès, i el 42% de les nenes i joves han patit estrès emocional, baixa autoestima i pèrdua de confiança.

A Santa Coloma de Gramenet, conscients que des de les ciutats podem avançar, des de la proximitat i la implicació del jovent, en la lluita eficaç contra els discursos d'odi i les violències en línia, en totes les seves dimensions, així com en les seves devastadores conseqüències, els passats dies 14, 15 i 16 de setem-

bre hem organitzat a La Ciba les jornades internacionals de presentació del projecte FAST LISA ('Lluita contra els discursos d'odi a través d'un enfocament legal, sociolingüístic i de les TIC', en les seves sigles en anglès), una important iniciativa de la qual sentireu molt a parlar, impulsada per l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet i la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), juntament amb altres ajuntaments de ciutats d'Itàlia, Alemanya i Estònia, i finançada per la Unió Europea.

Sota el paraigua del FAST LISA, els municipis de Santa Coloma, Ravenna i Dreieich, conjuntament amb els experts del món acadèmic, estem treballant per dissenyar i posar en pràctica un protocol estàndard consolidat i transfronterer que girarà al voltant de l'ús multidisciplinari d'eines informàtiques, de coneixements jurídics i de la participació activa dels i les joves, que han estat i són els veritables protagonistes i el motor del projecte i dels grans reptes comunitaris vers la lluita contra el llenguatge d'odi.

La llibertat d'expressió acaba davant l'odi que incita a la discriminació o la violència

Durant aquests dies de trobada a la ciutat de Santa Coloma, hem reunit una seixantena de participants, entre els i les joves integrants del FAST LISA, d'entre 18 i 30 anys, especialistes multidisciplinaris i representants governamentals i tècnics municipals de convivència i mediació, per donar a conèixer i compartir coneixement, experiències i bones pràctiques en l'àmbit de la identificació i la lluita contra la incitació a l'odi en línia. L'objectiu final de les trobades i, per tant, del FAST LISA, és capacitar els i les joves participants, que hem denominat 'ambaixadors i ambaixadores locals', per aplicar un pla d'acció comunitari a les ciutats amb l'objectiu de poder fer prevenció eficaç i efectiva de conflictes, episodis d'odi, discriminació i intolerància amb eines innovadores.

Sabem que els discursos d'odi afecten els drets i els valors fonamentals de les persones, el benestar i la qualitat de vida, amb especial repercussió –a través de les xarxes– en el desenvolupament, la seguretat i el benestar del jovent. Per ajudar-los a protegir-se

cal fer-ho a través d'eines i aplicatius que formin part del llenguatge i la comunicació habituals dels i les joves, del seu món i espai de comunicació. En aquest sentit, en les primeres fases del FAST LISA, a través del joc i d'eines basades en aplicacions com l'Educational Chat About Hate Online (ECHO), presentades en les jornades a La Ciba, hem pogut analitzar aquest fenomen i eines per a diversos escenaris i diferents formes, com una primera fase d'identificació, cabdal per conèixer i poder combatre aquest enemic permanent.

La següent fase del FAST LISA serà difondre i compartir l'aprenentatge de la formació rebuda per part dels ambaixadors i ambaixadores amb estudiants de Secundària (d'11 a 14 anys), estudiants de Batxillerat (de 15 a 19 anys) i les ONG/OSC/associacions que treballen en l'àmbit de la inclusió social. Més concretament, els ambaixadors i ambaixadores locals impartiran tallers en els centres escolars on els i les estudiants de Secundària i Batxillerat debatran sobre la incitació a l'odi a Internet, presentaran casos concrets dels quals han estat víctimes i/o dels que han tingut notícia i posaran a prova el quadre de comandaments i l'aplicació del projecte.

Els ambaixadors locals també contactaran amb associacions juvenils i entitats que treballin amb joves per dur a terme grups de debat i avaluar la possibilitat de crear una comunitat digital de joves capaços de detectar i aturar la propagació del discurs de l'odi mitjançant diferents estratègies, inclosa la recopilació de dades i de bones pràctiques per donar suport a la seva acció. Alhora, seran els encarregats i les encarregades de posar en marxa una campanya en línia de sensibilització innovadora i interactiva dedicada a promoure noves narratives de lluita contra el discurs d'odi a la xarxa.

A través de projectes com el FAST LISA estem transmetent al jovent i a la societat que la llibertat d'expressió no significa llibertat per difondre odi, intolerància i violència a les xarxes socials, ni és un salconduit per transmetre desinformació nociva que causi danys en el món real. Tenir clar, doncs, que la llibertat d'expressió acaba davant l'odi que incita a la discriminació, l'hostilitat o la violència. I que la clau per erradicar aquests discursos i violències que es produeixen en línia i fora d'ella s'ha d'abordar des de la innovació i amb la imprescindible participació, alta-veu i implicació dels mateixos joves, que seran cabdals i motor per avançar cap a una societat millor.

Les millors perles

Sofía Fernanda Dolores Cayetana Teresa Ángela de la Cruz Micaela del Santísimo Sacramento del Perpetuo Socorro de la Santísima Trinidad y de Todos Los Santos: així han batejat uns ducs andalusos la seva filla. Si té un germanet, es dirà Ot.

Un arbre ple de bolquers penjant de les branques, que a poc a poc han anat caient pel seu propi pes. És la imatge dantesca que s'ha produït recentment a l'Hospitalet. Esperem que l'alcalde de Vigo no agafi idees.

A París, la ciutat de l'amor i de la llum, pots tastar creps amb un cert regust de claveguera. El diari *Le Parisien* ha destapat que alguns venedors ambulants de la capital francesa guarden la massa de les creps en aquest curiós magatzem. *Oh là là.*

Lexàrbitre José María Enríquez Negreira va patir una aparatosa caiguda mentre acudia a l'Institut de Medicina Legal de Catalunya. Aquesta institució ha de determinar si el seu estat de salut és adient per declarar.

UNRWA

LA FOTO

Tribuna

Podem importar el model Calgary?

per Xavi Casinos

Foto: ACN

Calgary és el nou model de referència per transformar els districtes econòmics? Almenys és el que *The Washington Post* va defensar fa uns mesos en un extens article del seu equip editorial. El diari nord-americà lloava l'estratègia de la ciutat canadenca per recuperar el seu *downtown*, colpejat per la crisi del preu del petroli del 2014 i, més recentment, per la covid i la implantació del teletreball. La reacció de les autoritats municipals ha estat impulsar la reconversió dels metres quadrats d'oficines que han quedat buits –inclosos edificis sencers– en habitatges, per atraure residents i evitar que el districte econòmic es converteixi en un desert urbà, per la desaparició, també, d'activitats associades com la restauració i altres serveis.

Aquesta ciutat d'1,4 milions d'habitants a l'estat d'Alberta –conegut com la Texas del Canadà per la seva important indústria del petroli i el gas– és, en efecte, el model que intenten imitar altres metròpolis canadenques i dels Estats Units per fer front a la crisi dels seus respectius *downtowns*. La pregunta és si el model de Calgary és traslladable a Europa i a l'àrea metropolitana de Barcelona en concret per combatre la crisi del sector de les oficines.

La covid i el confinament van implantar arreu el teletreball. Avui, gran part d'empreses i administracions públiques han consolidat un model híbrid, en el qual un bon nombre d'empleats van a treballar de manera presencial només dos o tres dies a la setmana. La resta de dies ho fan des de casa.

Segons l'Enquesta de Població Activa (EPA), el 2019 teletreballaven a Catalunya el 8,6% dels ocupats; el 2020, en plena pandèmia, aquesta xifra va pujar fins al 19%, i el 2022 va baixar al 15,9%, que encara és el doble d'abans de la covid. I segons dades de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, en el primer trimestre del 2023 la superfície d'oficines en oferta de lloguer s'estava reduint, mentre que el preu augmentava. Es podria concloure, doncs, que hi ha hagut una certa tendència cap al retorn als despatxos, tot i que no sembla prou significativa. Aquesta tendència coincideix amb el debat encetat en grans empreses que tornen a posar en valor la presencialitat.

Hi ha grans diferències entre les ciutats nord-americanes i les europees. Tret d'algunes excepcions a banda i banda de l'Atlàntic, les primeres són extenses i

acostumen a concentrar l'activitat econòmica als *downtowns* o districtes econòmics. A Europa, trobem concentracions de negocis similars als *downtowns* a la City de Londres, per exemple, però s'imposa més el model de diversitat d'usos a tota la ciutat. És el cas de Barcelona i la seva àrea metropolitana. Tot i que hi ha zones amb una certa concentració d'oficines, com el 22@ i la plaça Europa, a l'Hospitalet, per citar-ne només dues, no tenen la magnitud d'una City o d'un *downtown*.

Fa pocs mesos, la consultora Ernst & Young va fer públic un estudi sobre el mercat immobiliari d'oficines a Madrid i a Barcelona on constata una pèrdua d'interès inversor en un mercat que es considera sobreofertat. Segons el citat informe, a Barcelona hi ha 8.000 oficines que es podrien reconvertir en habitatges.

Tot plegat podria fer pensar que transformar oficines en residencial a l'estil Calgary podria ser la solució al nostre problema endèmic de l'habitatge. Doncs res més lluny. En primer lloc, gran part dels tenidors d'oficines són privats que buscaran la màxima rendibilitat dels seus immobles i, per tant, amb gens d'interès per oferir preus assequibles en cas que poguessin convertir oficines en habitatges. D'altra banda, caldria veure com legalitzar aquest canvi d'ús. Tampoc té a veure el nostre ordenament jurídic en aquesta matèria amb els dels Estats Units i el Canadà, molt més permissibles i menys protectors.

Malgrat tot, cal tenir en compte que, almenys a Barcelona, serà complicat tornar enrere amb el teletreball. Sindicats i comitès d'empresa ho consideren una conquesta i ho posaran molt difícil. Fa poques setmanes, un estudi de l'International Workplace Group destacava que la capital catalana és una de les millors ciutats per teletreballar. I ho és pel clima, l'oferta cultural i l'ambient cosmopolita, entre altres raons. Vaja, que el teletreball ha vingut per quedar-se, i el que podem esperar és una tendència a reduir l'ocupació de les oficines. Les empreses necessiten menys espai i ara mateix no és una bona inversió. A més, el fenomen del *coworking* s'està imposant per a petites empreses i autònoms.

El problema de l'habitatge a casa nostra només es pot encarar des de polítiques públiques que posin oferta assequible al mercat per intervenir en el preu. La transformació del *downtown* de Calgary està sent tot un èxit als Estats Units i al Canadà, però no és el nostre model.

“

**Transformar oficines
en residencial
a l'estil Calgary
podria ser la solució
al problema endèmic
de l'habitatge, però no és
el nostre model.
El problema de l'habitatge
a casa nostra només
es pot encarar des de
polítiques públiques
que posin oferta
assequible al mercat
per intervenir en el preu**

”

Flaixos

@joeldiazbrah: L'opinió és molt més barata que la informació. Per això les redaccions estan cada vegada més buides i les tertúlies cada vegada més plenes.

@gemmaherrero: Es una vergüenza que se haya filtrado y se esté emitiendo la declaración de Jenni Hermoso. ¿Dónde está la protección a la víctima? ¿Dónde? Qué asco.

@lolasurribas: El pare de David Beckham estava preocupat per l'alçada del seu fill quan era petit. Va decidir donar-li Guinness i ous crus. M'hi hauré de posar als 26 anys.

“Prendre decisions no ha d'implicar sempre confrontació”

Jaume Collboni

Alcalde de Barcelona

Arnau Nadeu / Albert Ribas
Fotografia: J. Chichelnitzky

E sva estrenar com a alcalde, ja fa més de 100 dies, assistint al concurs de paelles de Can Clos, a la Marina de Port. Allà va prometre “proximitat, consensos i diàleg”. Podríem dir que aquest és el seu manual d'instruccions?

Aquesta és l'actitud amb la qual vull governar la ciutat. Vull ser l'alcalde de tots els barris i de tots els barcelonins. Per això, en clau de proximitat, aquesta setmana començo, amb el títol de *L'alcalde a prop teu*, una nova fase en la qual portarem l'alcaldia de la ciutat cada primera setmana de mes a un districte diferent. Durant 10 mesos, començant per Sant Martí i acabant per Ciutat Vella, traslladaré l'alcaldia a un districte i allà hi faré la meva agenda ordinària, a més de trobades de proximitat amb entitats veïnals, culturals, esportives... Fins i tot aniré a sopar, i en alguns casos segurament a dormir, a casa de veïns.

A dormir a casa de veïns?

Sí, també. Això ho farem més endavant, però. Ara a Sant Martí només farem un sopar a casa d'una veïna

del Besòs que també hi ha convidat altres veïnes, però més endavant alguna pernoctació em tocarà fer.

Li anàvem a preguntar en què es diferencia la seva iniciativa de la que ja duia a terme l'alcalde Colau en aquest sentit, però ens sembla que ella això de dormir no ho va fer mai...

[Somriu] Bé, és una manera més de demostrar que estem en contacte directe amb la ciutadania, començant per la pròpia vida personal. Jo he intentat canviar el mínim possible la meva vida normal com a veí de Barcelona d'anar a comprar al Mercadona, d'agafar el metro quan puc, d'anar a la platja... I afortunadament, com que m'he trobat una molt bona resposta a nivell de carrer, estic molt content de poder fer una vida molt normal que em permet no perdre el contacte amb la realitat de la ciutat.

Vostè diu que vol “rebaixar una mica la tensió que hi ha hagut a la ciutat en molts temes els últims mesos i anys”. ¿Això passa per mantenir un perfil més aviat prudent, potser fins i tot conservador, per no prendre decisions que tornin a generar fortes polèmiques?

Hem pres decisions, i algunes molt contundents. Hem apujat un 50%

les sancions contra l'incivisme. Hem multat les empreses concessionàries de la neteja. Hem posat a disposició de la Generalitat 27 solars per construir-hi 1.700 habitatges protegits. És clar que hem pres decisions. Moltes. Però això no vol dir fer-ho en contra d'algú. Prendre decisions no ha d'implicar sempre confrontació o

“Si tenim més metro, l'habitatge serà més assequible”

polarització, assenyalant l'adversari o l'enemic. No dic que això es fes en tots els casos a Barcelona, però sí que s'havia creat un clima d'una forta polarització en temes que probablement seient en una taula, amb tranquil·litat i amb comunicació, es poden acordar. El consens i el diàleg no són sinònims de bloqueig.

El 2015, en plenes negociacions amb Colau per a la seva primera

investidura, vostè deia això en una entrevista a *El Punt Avui*: “Si vols gestionar la ciutat, ho podràs fer amb onze regidors. Si la vols governar i transformar, necessitaràs una majoria”. De moment li toca gestionar, doncs?

És evident que per governar una ciutat a mitjà termini necessites majories. El gran avantatge que té ara el PSC respecte d'aquell moment que vostès em citen és que nosaltres tenim una gran capacitat d'arribar a acords. La meva prioritat és fer un pacte progressista amb els comuns i ERC. Aquesta és la majoria que jo aspiro a articular durant aquest mandat, primer amb pressupostos i després amb governabilitat. Veurem amb quina fórmula es pot fer. Però tampoc descarto fórmules de governabilitat amb Junts si no s'aconsegueix articular la majoria de progrés que vull i que persegueixo.

Quant de temps més es veu governant en solitari?

Crec que és raonable que hi hagi acords, primer, per aprovar els pressupostos. I després ja vindrà la resta. Segur que durant l'any que ve tot aquest panorama s'aclarirà. Els comuns van estar un any governant sols en el seu primer mandat. Hi ha precedents, per tant.

Ara que cita els comuns, ells han fet dures crítiques al seu govern fins ara. Com interpreta això i a la vegada la seva voluntat d'entrar a l'executiu que vostè lidera?

Soc conscient que estem fent coses que ells no les farien de la mateixa manera, però jo tampoc hauria fet algunes coses igual quan governàvem en coalició i les vaig haver d'acceptar perquè estava en minoria. Però en el gruix de les orientacions de les polítiques hi ha base per a l'acord.

Fa un moment deia que no descarta fórmules de governabilitat amb Junts si aquest pacte progressista no tira endavant. Un acord de govern tampoc el descarta?

Jo no descarto res. Hi ha moltes fórmules de governabilitat i les explorarem totes. Jo el que vull és que hi hagi estabilitat al govern i que puguem fer plans de transformació que requereixen aquesta estabilitat, pressupostos i mirada a llarg termini. Per transformar la ciutat necessites majories estables.

Parlant de la ciutat, l'estiu ens va deixar la seva primera gran mesura: el Pla Endreça. L'oposició ho titlla d'operació de màrqueting... Que mirin les dades. En general, la gent ens va dient una frase que ▶

“Portarem l'alcaldia cada primera setmana de mes a un districte diferent. Fins i tot aniré a sopar a casa de veïns”

◀ es repeteix molt: “Es nota”. Aquesta frase l'he sentit tant a Sarrilà-Sant Gervasi com a Ciutat Vella. Evidentment, queden punts crítics de neteja, però sempre en quedaran, perquè no és un problema que tingui un principi i un final. Ara bé, es nota el reforçament dels efectius i que les concessionàries s'han posat les piles en alguns barris. També es nota l'augment de la presència policial i de les sancions... A la ciutat ha començat una guerra contra l'incivisme. Hi ha un percentatge d'incívics que ens costa milions d'euros. Per això la pròxima fase del Pla Endreça serà una ofensiva contra els incívics.

Recentment, el seu tinent d'alcalde de Seguretat, Albert Batlle, tornava a parlar un altre cop de “cultura de la navalla” després dels apunyalaments de la Mercè. Les veu encertades aquest tipus d'expressions? No són alarmistes?
Crec que el que expressa el tinent Batlle, com expresso jo mateix, és que el combat contra l'incivisme, d'una banda, i contra la delinqüència, de l'altra, és una prioritat per al nostre govern. L'ordre i la seguretat han de ser una prioritat per a les forces progressistes, perquè si no, venen altres a fer-se seu aquest missatge. A qui més beneficia la seguretat pública és a qui menys té. Per això estem parlant d'una política progressista.

Ja va anunciar des del principi que neteja i seguretat serien dues de les seves prioritats. Una altra va dir que seria l'habitatge...

És la principal font de desigualtat que hi ha ara mateix a la ciutat.

Creu que avui dia és una quimera imaginar una Barcelona amb un lloguer mitjà de 800 euros?

El que no és una quimera és que al final del mandat puguem tenir al voltant de 5.000 habitatges que ja

“Hi ha un percentatge d'incívics que ens costa milions d'euros”

puguin sortir al mercat de lloguer protegit per 500 euros de mitjana. Hi podrien haver 13.000 beneficiaris directes d'aquesta mesura. I això no és poc. Però no té l'escala suficient perquè sigui una solució estructural, és clar. Perquè ho sigui, precisament ens cal això: escala. També metropolitana. Necessitaríem uns 200.000 habitatges en els pròxims 15 o 20 anys.

Per tant, acabar el mandat amb una baixada dels lloguers, per poca que sigui, no ho promet...

No... Hem de ser realistes i dir la veritat. No hi ha solucions màgiques. Farem tot el que estigui a les nostres mans, però jo no diré que d'aquí a quatre anys baixaran els lloguers. Crec que en aquest mandat aconseguirem contenir el preu dels lloguers lliures i augmentar l'oferta de lloguer protegit. Això sí que ho puc dir. Però amb això no s'arregla el problema, que és molt complex i té moltes variables. Per exemple, més metro. Si tenim més metro, l'habitatge serà més assequible. Perquè si tens més metro, la ciutat real es fa més gran. Per això hem d'ampliar les línies de metro i augmentar la connectivitat. Hem d'apostar pel metro.

Vostè també ha dit que vol apostar per la cultura. Xavier Marcé, regidor d'aquest àmbit, diu que “cal repensar la relació entre els grans festivals de música i la ciutat”, perquè, “a dins d'una ciutat, un festival amb 80.000 persones és complicat”, i posa com a exemples de festivals que cal repensar el Sonar i el Primavera Sound. Ho comparteix?

Jo crec que sobretot hem de defensar el fet que hem aconseguit ser, com a ciutat, un referent mundial dels grans festivals de música. Penso

que és un guany per al sistema cultural barceloní indiscutible. Però el que és un gran avantatge pot acabar convertint-se en una contraindicació quan hi ha un excés. Tot té un límit. En aquest sentit, jo comparteixo el que hi ha al darrere de la reflexió del regidor Marcé, que és que també s'haurien de repensar els

“S'haurien de repensar els espais dels festivals en clau metropolitana”

espais dels festivals en clau metropolitana. No cal que tot passi a la ciutat de Barcelona. Hem d'anar canviant aquesta visió, i no viure-ho com una pèrdua si un festival decideix moure's de ciutat. Es poden buscar llocs alternatius si altres ciutats de la primera corona metropolitana així ho volen.

Ara que parla en clau metropolitana, cap a on s'imagina que ha d'anar Barcelona i la seva àrea metropolitana? Quin vol que sigui

el seu llegat com a alcalde i president de l'AMB, en aquest sentit?

No estem en política per deixar llegats... En tot cas, en aquest mandat tinc com a objectiu haver elaborat ja el Pla de Desenvolupament Urbanístic de l'àrea metropolitana, que, perquè tothom ens entengui, és la plantilla sobre la qual dibuixarem l'àrea metropolitana del futur. És a dir, quant d'espai dediquem al transport públic, a l'habitatge, a l'economia i de quin tipus... M'agradaria que això es deixés tancat en aquest mandat. I en el següent mandat crec que s'haurà d'obrir la reflexió d'ampliar l'Àrea Metropolitana, competencialment i territorialment. Ens fa falta créixer en competències, cosa que no serà fàcil perquè altres administracions les hauran de cedir, i en termes de territori. En els pròxims 10 o 15 anys l'Àrea Metropolitana s'haurà d'ampliar a tot l'arc que va des de Vilanova fins a Mataró, passant pels dos Vallesos. Perquè aquesta és la regió metropolitana que ens dona escala. La metròpoli real. I hem de caminar cap aquí.

Hem començat citant aquell concurs de paelles de Can Clo, que va ser el seu primer acte públic com a alcalde. Amb quin acte li agradaria poder acabar aquest mandat?
[Pensa] Entregant la clau 5.000 dels habitatges de lloguer assequible que estem fent a la ciutat. ■

“El consens a la ronda Sant Antoni és la prioritat d'acabar amb la provisionalitat”

L'EIXAMPLE ▶ Amb la reforma de la ronda Sant Antoni ha vist que era millor el pragmatisme de mantenir un projecte que vostès no compartien que complir la promesa electoral de revocar-lo?

La prioritat és acabar amb la provisionalitat de la ronda Sant Antoni. Aquí és on hi ha el consens veïnal i comercial a la ronda. Cal començar les obres tan aviat com sigui possible, i mantenir el projecte ens permetrà iniciar-les a principis del 2024 i que estiguin acabades a mitjans del 2025. El projecte ja estava en procés de licitació i aturar-lo hauria significat posposar un any l'inici de les obres de la ronda. Tanmateix, estem valorant fer algunes petites modificacions en la càrrega i descàrrega o en el pas de la bicicleta. A més, el

projecte actual també permetrà reformar el carrer Tamarit i les places del Pes de la Palla i del Dubte, cosa que no estava contemplada en l'anterior projecte i que creiem que també és necessària.

Ha deixat caure el projecte dels anomenats ‘ecoxamfrans’ del carrer Aragó, que suposaven unes reformes més aviat modestes. Això vol dir que descarta plantejar una reforma d'Aragó per reduir-hi el trànsit?

Nosaltres continuarem actuant a favor de la reducció de la contaminació als carrers de Barcelona i fent més eixos verds, però mentre actuem i fem tots aquests canvis també hem de deixar temps perquè la ciutadania pugui acostu-

mar-s'hi i assimilar-los. Durant el mandat passat ja vam eliminar dos carrils de circulació del carrer Aragó, un transformat en carril bici que creua l'Eixample i l'altre fent un carril bus per millorar la velocitat del transport públic.

El soroll és una de les grans preocupacions veïnals. Fa poc el portaveu de SOS Enric Granados deia que sembla que l'única opció que els queda és denunciar l'Ajuntament per inacció...

Tinc coneixement que des del Districte s'està treballant i que s'han reunit amb els representants de la plataforma per acordar mesures per tal d'intentar mitigar les molèsties que s'ocasionen al voltant del carrer Enric Granados.

El desnonament d'un jove de 22 anys de la Casa Orsola s'ha ajornat fins al 6 de novembre després que el moviment per l'habitatge evités el llançament el 4 d'octubre. El jove va ocupar un pis fa un any perquè diu que no es pot pagar un lloguer.

Decepció entre els veïns que defensen el parc de Joan Miró

URBANISME ▶ “Decebedora”. Aquest és l'adjectiu que han triat els representants de la plataforma Salvem el Parc de Joan Miró per definir la reunió que van tenir dimecres passat amb la tinenta d'alcaldia d'Urbanisme i Mobilitat, Laia Bonet. Segons aquests veïns, l'Ajuntament “dona per fet que el parc de Joan Miró s'ocuparà” per instal·lar-hi el centre logístic de les obres de l'L8 de Ferrocarrils de la Generalitat (FGC). La previsió és que s'ocupi un terç del parc durant “uns vint mesos”. El consistori, però, encara no ho ha confirmat i està estudiant totes les opcions.

El veïnat de l'Esquerra de l'Eixample va tenir coneixement d'aquesta ocupació, que afectaria més de 170 arbres, al febrer. Des d'aleshores, no han deixat de mobilitzar-se ni de pressionar la Generalitat i l'Ajuntament per reconduir la situació. El passat 6 de setembre, la plataforma que coordina aquesta protesta es va reunir amb la consellera de Territori, Ester Capella. Sobre aquella tro-

Un acte per protegir el parc, el maig passat. Foto: Twitter (@UrbanismeAVVEE)

bada, van agrair el “gest”, però van lamentar que no suposava cap canvi. I ara, afirmen, s'han endut una altra decepció, aquest cop amb el govern municipal.

Marta Miguel, representant de les famílies de l'Escola Joan Miró i integrant de la plataforma, denuncia que el consistori situa el parc com l'espai on la base logística de les obres provocaria menys impacte acústic. En aquest sentit, creu que no s'ha tingut en compte l'impacte que generaria per al miler d'alumnes de l'institut Ernest Lluch. D'altra banda, recorda que les alternatives proposades per la

plataforma són la Fira de Barcelona i Tarragona amb Diputació. En aquestes zones, subratlla, “hi ha sens dubte menys veïnat”.

ASSEMBLEA I NOVES ACCIONS

Sigui com sigui, l'ocupació d'un terç del parc de Joan Miró encara no és oficial. Per tant, els veïns tenen marge de maniobra i ho pensen aprofitar. En el moment de tancar aquesta edició de *Línia Eixample* [10 d'octubre a la tarda], s'estava celebrant una assemblea a l'auditori de l'institut Ernest Lluch per “aclarir dubtes” i plantejar noves “accions conjuntes”.

Èxit rotund de la Festa Major de l'Esquerra de l'Eixample

CELEBRACIÓ ▶ Aquest diumenge la Festa Major de l'Esquerra de l'Eixample va posar fi a més d'una setmana d'activitats al barri. I és que des del 29 de setembre que la Comissió de Festes del barri formada, per una seixantena d'entitats, va organitzar més d'un centenar d'actes.

Alfons Sort, membre de l'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample, fa un balanç molt positiu de la festa: “Hi ha hagut una afluència molt alta en general i cada dia”. De fet, Sort s'atreveix a dir que “més de 10.000

persones en total han passat segur per la festa”. En aquest sentit, afirma que una de les claus ha estat la comunicació de totes les entitats.

Amb tot, Sort destaca que enguany ha estat el primer cop que han pogut aprofitar l'eix verd de Consell de Cent. “Ens faltava una plaça central al barri, però l'eix verd i, sobretot l'espai entre Borrell i Rocafort, ha funcionat com a punt neuràlgic de la festa”, explica aquest veí, reivindicant una pacificació que diu que agrada a tothom i que no volen perdre.

Teatre a la Festa Major de l'Esquerra de l'Eixample. Foto: Òmnium Eixample

525 mitjans associats

amic

“Mitjans de proximitat,
periodisme de confiança”

www.amic.media

L'Ajuntament ha licitat el subministrament i la instal·lació de setze semàfors en què el verd serà Mortadel·lo i el vermell, Filemó. Es col·locaran a tres cruïlles: Comte d'Urgell amb Manso, ronda de Sant Pere amb passeig de Gràcia i Gran Via amb Bac de Roda.

L'homenatge que Casavella mereix

» Barcelona recordarà l'escriptor Francisco Casavella el pròxim 15 d'octubre, quan hauria fet 60 anys
 » L'autor de la novel·la de culte 'El día del Watusi' i guanyador del Premi Nadal va morir el 2008

CULTURA ▶ L'escriptor Francisco Casavella –pseudònim de Francisco García Hortelano– va morir de forma sobtada el 17 de desembre de 2008, deixant un buit irremplaçable en la literatura barcelonina. Aquest diumenge, 15 d'octubre, l'autor de la novel·la de culte *El día del Watusi* hauria fet seixanta anys. Coincidint amb aquesta data, la ciutat que el va veure néixer, i que tan bé va retratar ell a les seves obres, li retrà un gran homenatge. No és, ni de bon tros, el primer que se'n fa, però sí que és el més ambiciós. “Fins ara havíem fet homenatges d'amics i per a amics, eren més aviat trobades per recordar-lo. Ara això agafa una altra volada”, reconeix el comissari de l'homenatge i cosí de Casavella, l'escriptor Miqui Otero, que creu que ha estat clau l'impuls de Biblioteques de Barcelona i l'ICUB.

Lluny de concentrar-se en un únic acte solemne, l'homenatge a Casavella omplirà tota una jornada

de rutes literàries, debats, concerts i monòlegs musicats. Al matí, els escenaris seran els barris de Sant Antoni, el Poble-sec i el Raval, el territori Casavella. En aquesta zona es faran, de forma simultània, tres itineraris comentats.

Francisco Casavella a la pista de ball en sortir de l'escola: La emoció es lo que cuenta amirà a càrrec de Jorge López, més conegut com a DJ Ragna, que va ser mànager de Peret i amic íntim de Casavella des que eren nens i “compartien classe als Escolapis de la ronda Sant Pau”, remarca Otero. Pilar Romera, amiga de joventut de Casavella, s'encarregarà de la ruta *Francisco Casavella: la importància del barri en la seva vida i la seva obra*. Finalment, la llibretera Isabel Sucunza, de la Calders de Sant Antoni, oferirà l'itinerari *Francisco Casavella entre llibres: literatura al barri*. “Casavella era un autor molt gran que va morir molt jove, de manera que els seus amics en-

A l'esquerra, el cartell de l'homenatge. A la dreta, Casavella a la gala del Premi Nadal. Fotos: Línia Eixample i ACN

cara poden parlar d'ell”, destaca el comissari de l'homenatge.

CONCERTS SÍ, DEBATS TAMBÉ

Casavella va guanyar el Premi Nadal el 2008 per *Lo que sé de los vampiros*, però la novel·la pel qual se'l recorda més és *El día del Watusi*, que ha generat tal fascinació que fins i tot es parla de la “secta dels watusians”. “El *Watusi* és un mite i això no s'ha de perdre, és el que la fa perdurar en

el temps”, diu Otero. Tot i això, no vol que el record de Casavella es quedi aquí. “A vegades s'ha estat injust amb la seva obra. S'ha tendit més a parlar de la seva figura i del seu carisma, perquè realment va ser una alenada d'aire fresc, que de la qualitat dels seus llibres”, afegeix. És per això que no ha volgut que l'homenatge sigui només una mena de festa, com tampoc que es limiti a un seguit de conferències. “La barreja

de les dues coses és el que el fa especial”, resumeix.

Ara bé, Otero no sent que Casavella no tingués prou reconeixement en vida. “En va tenir, i segur que hauria anat a més, el problema és que va morir molt jove”, reflexiona. Confessa que amb el temps ha pres més consciència d'això últim: ell ara té 43 anys i el seu cosí va morir amb 45. Amb tot, hi ha una pregunta que es fa sovint: “Quantes novel·les tenia a dins?”.

premsa de proximitat metropolitana
 un recorregut per la història a través de les seves capçaleres

espai línia

Exposició oberta al públic
 Girona 52, Barcelona

Hi ha un percentatge d'assistència mínima obligatòria per continuar cobrant prestacions socials. Foto: Elisenda Rosanas/ACN

Les històries que a continuació relatem poden semblar d'altres latituds. Poden semblar extreteres de pel·lícules lacrimògenes. Excepcions que confirmen una regla que podria articular-se de la següent manera: el nostre sistema educatiu, tot i les mancances, funciona prou bé. Malgrat això, les següents històries són fruit de preguntar a persones que treballen en centres de la perifèria quina mena de situacions es troben en el seu dia a dia. Com són els alumnes amb els quals tracten? Quines problemàtiques tenen? No han fet falta grans investigacions. Només unes quantes preguntes han fet aflorar les escenes que apareixen en aquest reportatge.

Com resa la frase arquetípica del periodisme, les següents històries poden ferir sensibilitats. A més, demostren que tenim un greu problema: mentre que els centres educatius que apareixen en sèries de televisió com, per exemple, la famosa *Merlí* són uns, a la perifèria la realitat és ben diferent. En els primers, la majoria d'alumnes són blancs i pràcticament no tenen problemes econòmics. En els segons, una part important de l'alumnat ve de famílies migrants i pobres. Hem agafat històries de l'Hospitalet i del Prat, entre altres municipis, però també de perifèries que hi ha a Barcelona, al Raval o Nou Barris. No especificarem a quins indrets corresponen per no estigmatitzar les localitats i barris on es produeixen.

ADOLESCÈNCIA

L'alumna era una nena de 14 anys que cursava segon d'ESO. "De vegades venia sota els efectes de les drogues", explica la treballadora social d'un centre educatiu d'un municipi a tocar de Barcelona. "Podia venir trista, enfadada o eufòrica", afegeix. A l'institut es van posar a indagar el que estava passant quan van veure que la noia podia desaparèixer durant tres dies seguits. Aleshores van contactar amb el pare de la nena, que els va explicar que ell i la nena havien marxat de Llatinoamèrica després que la mare els abandonés per anar-se'n amb un altre home. "Hi havia un dol migratori clar i el pare, per evitar el conflicte amb la nena, li deixava fer el que volia", explica la treballadora entrevistada.

Ell els hi va detallar tot quan ja no podia més. "L'endemà, un noi del centre ens va explicar que el disabte anterior estava en un local que regentava un home d'uns 30 anys i va veure que la seva companya de classe també hi era", afirma la professional. Segons el relat de l'adolescent, l'home major d'edat donava drogues a menors del barri, i quan la nena de l'escola va perdre el sentit, l'home se la va endur a una habitació que va tancar amb clau. "El noi i un amic seu van estar picant a la porta perquè l'home deixés sortir la nena, i quan ho va fer, ella no portava els sostenidors", diu l'entrevistada. "L'alumne no en va vo-

El rostre més fosc de l'educació de perifèria

Parlem amb docents i treballadors socials de centres educatius amb complexitat perquè ens expliquin quina mena d'històries es troben en el seu dia a dia. A diferència del que veiem en sèries de televisió, les problemàtiques a les escoles i instituts de perifèria, com es diu popularment, poden ferir sensibilitats.

ler donar més detalls perquè en aquesta mena de centres funciona la llei del silenci. Si parles més del compte, ets un *xivato*", afegeix.

Les indagacions van continuar, i una bona amiga de la nena va confirmar la pitjor sospita: allò no era esporàdic. L'home de 30 anys tenia relacions amb la nena de 14, assíduament. "No ens ho creïem. Vam preguntar per la ubicació del local, però quan l'amiga estava a punt de donar-nos el punt exacte on es produïa tot allò, va dir que no

volia continuar parlant", lamenta la professional. Finalment, des del centre es va decidir enviar un correu electrònic als Mossos, que van dir que estudiarien el cas. "No sabem com està l'assumpte", conclou qui explica aquesta història.

Sense aquest nivell de foscor, tres professors d'un altre institut d'ESO ens expliquen que la màxima complexitat amb la qual es troben són els alumnes que tenen "famílies amb drogodependents i pares i mares alcohòlics". "Sovint

reben violència a casa, i quan venen al centre ho fan alterats", diuen. Reproduïxen el clima que veuen a casa contra els mateixos docents o els companys de classe. "Et diuen que els seus pares són narcos i que tenen plantacions de marihuana per confrontar-te", expliquen. En altres casos, fins i tot "hi ha por de castigar certs alumnes perquè són de famílies poderoses que tenen influència en l'equip directiu i a Inspecció".

Són casos comuns, però no fre-

qüents, ja que normalment els problemes amb els quals s'enfronten els docents són més lleus. "Hi ha alumnes que venen a escalfar la cadira perquè els serveis socials no molestin les seves famílies, però que en realitat no volen aprendre res i al final dels anys són pràcticament analfabets", diu una de les mestres, en aquest cas de català, que afegeix que al seu centre cap alumne parla la llengua i són molts els docents que tampoc ho fan. Segons explica, les fa-

Segregació escolar

● Si parlem de perifèria i educació, hem d'esmentar un concepte: la segregació. Ens referim al procés mitjançant el qual alguns centres acumulen la majoria d'alumnes amb problemes econòmics i d'origen migrant i, per tant, sense coneixement del català o del castellà. No obstant això, la portaveu del sindicat USTEC, Iolanda Segura, assenyala que actualment el motiu més gran de segregació té a veure amb la classe social.

Així mateix, segons el darrer informe de la Sindicatura de Greuges de Catalunya, dels 30 centres catalans on

És un problema greu, perquè la segregació suposa una discriminació entre infants i joves de diferents classes socials. "Perjudica les oportunitats, ja que al final de la seva vida educativa, els alumnes en centres segregats és com si tinguessin 2,5 anys menys cursats", explica Maria Segurola, de la Fundació Bofill. "Hi ha centres on el 80% de l'alumnat està en risc de pobresa", afegeix. En aquests centres educatius, l'abandonament escolar és més gran i això, al final, també té repercussions en l'ocupabilitat.

"Al final de la seva vida educativa, els alumnes en escoles i instituts segregats és com si tinguessin 2,5 anys menys cursats"

més segregació escolar hi ha a Primària, 21 es troben a la regió metropolitana de Barcelona. Pel que fa a la Secundària, la relació és menor, ja que els municipis de la regió metropolitana més segregats no són més de vint.

Això, en paraules de la Fundació Bofill, significa que en indrets com Ripollet, Badalona, l'Hospitalet o Sant Adrià de Besòs hi ha centres que concentren molts alumnes vulnerables, mentre que altres municipis com l'Ametlla del Vallès o Alella tenen molts més alumnes benestants. En el cas de la metròpoli, la segregació és tan elevada perquè les famílies amb més recursos busquen centres on hi hagi menys persones vulnerables.

Sigui com sigui, la segregació s'ha reduït en els darrers anys per les diferents iniciatives impulsades des de les institucions, com el Pacte contra la segregació. Malgrat això, queda camí per recórrer. Des de la CGT apunten que una mesura que podria actuar com a pedaç seria "distribuir l'alumnat vulnerable de manera equitativa pel conjunt de centres". És, però, un problema que va molt més enllà. El sistema educatiu, amb una forta presència d'escoles concertades i privades, només fa que aprofundir l'abisme entre alumnes. "Quina mena de societat té escoles on hi ha alumnes que no han trobat altres alumnes que no són com ells?", reflexiona Segurola.

mílies tenen molt clar que hi ha un percentatge d'assistència mínima obligatòria per continuar cobrant prestacions socials, i ella sent com aquesta mena de nois i noies estan a l'institut com si fos una feina per no perdre els diners. "Em sembla terrorífic", admet.

Per a un docent que fins a l'any passat treballava en un centre perifèric a Barcelona, el més complicat de la seva feina són l'absentisme i les manques de respecte, sobretot dels nois. "El més difícil va ser quan un alumne se'm va encarar després que li demanés que es comportés d'una manera respectuosa", diu. Ara treballa al Vallès i se'n fa creus del respecte dels alumnes. "Quan demanes que facin un exercici, el fan. És increïble", afirma.

INFÀNCIA

Fa dies que la mestra de Primària que ens relata la següent història està angoixada. No és que li hagi passat res a ella directament, sinó que a l'escola on treballa ha tingut una situació difícil de sostenir, de les més difícils amb què s'ha trobat en tota la seva carrera. Una mare i els seus quatre fills, una de les quals no arriba als dos anys, van ser desnonats del pis on vivien i van haver de passar la primera nit

al carrer. "La manca de recursos econòmics que tenen algunes famílies és molt dura i és molt difícil no implicar-t'hi a nivell emocional i no endur-t'ho a casa", explica la mestra. La mare de quatre criatures compartia pis amb una altra dona i la seva filla, que dormien al sofà. Tot i que pagaven, es tractava d'un pis ocupat per una màfia que els el rellogava. Elles no tenien papers i no podien entrar en el circuit legal de l'habitatge. "No vull ni saber on van dormir la nit que els van desnonar", diu la mestra per afegir que la policia només els va donar unes mantes i se'n va despreocupar per complet.

El problema, amb tot, venia de lluny. "Aquesta noia és molt jove i va escapar d'una relació de maltractament, i ara té depressió", explica. De fet, tenia un subsidi per comprar aliments, però era incapaç de gastar-lo adequadament perquè els nens mengessin com cal. "Venien sense haver sopat ni esmorzat", apunta. Quan els van desnonar, la mestra, en conèixer la situació, va preparar entrepans, i amb altres docents va ajudar la mare a buscar un alberg. "A l'equipament han de sortir al matí a primera hora i ella em pregunta què pot fer el cap de setmana...

"Ensenyar el subjecte i el predicat és la cosa menys important del món amb aquests joves, però fent-ho estableixes uns vincles i això és positiu per a ells"

"Hi ha alumnes que venen a l'institut a escalfar la cadira perquè els serveis socials no molestin les seves famílies, però que en realitat no volen aprendre res"

Ara que fa bon temps, li dic que vagi al parc", relata.

No obstant això, la mestra reconeix que aquesta no és la tònica general de l'escola on treballa. "Els conflictes més habituals no són de violència directa", explica. "Són alumnes amb dificultats per estar a les aules, perquè venen de famílies desestructurades i tenen problemes emocionals, i per tot això els costa seguir el curs", diu.

Així mateix, un altre mestre de Barcelona relata situacions similars que, sense arribar a l'extrem de la mare desnonada, mostren la fragilitat de les famílies amb pocs recursos. "Alguns infants venen sense esmorzar. Encara que no és la tònica, tampoc són casos aïllats", afirma. "També venen amb la roba que fa pudor perquè fa dies que els seus pares no els la canvien ni la renten", afegeix.

COMPENSA?

Les situacions que hem recollit són només algunes de les moltes que els milers de docents que treballen al sistema educatiu català en centres de la perifèria podrien esmentar. Davant d'això, la pregunta és clara: compensa aquesta feina més enllà de la retribució econòmica? La resposta és un sí rotund. "La part més bonica és el

vinde que crees amb els alumnes", afirma la treballadora social. Segons el seu punt de vista, el centre és, per a molts alumnes, un refugi; l'indret on reben tota l'escolta que de vegades no tenen a casa. "Agraeixen que els facis cas, busquen l'atenció i són molt agraïts quan la reben", afirma un docent de Secundària per afegir que, salvant les distàncies, els professors es converteixen en "germans grans o cosins". "Hi ha un punt d'amor mutu que omple i és molt bonic", considera. Per la seva banda, la docent de català recalca que "ensenyar el subjecte i el predicat és la cosa menys important del món amb aquests joves, però fent-ho estableixes uns vincles i això és positiu per a ells", assenyala.

Els docents dels més menuts tenen la mateixa sensació. "Hi ha dies en què no hi trobes la part positiva", afirma la mestra que ha atès la mare desnonada. Malgrat això, ho reconsidera i diu que "el més bonic és veure que, per a molts infants, l'escola és una bombolla on són feliços i se senten protegits i estimats".

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

Dreta de l'Eixample

líniaeixample.cat

4 de octubre del 2023

Biblioteques | Continuen els problemes a la Sofia Barat

La Biblioteca Sofia Barat va reobrir el 2 d'octubre després de mesos tancada per, suposadament, renovar-ne la climatització. La realitat, però, és que l'equipament continua assolint temperatures molt elevades i fins i tot han hagut de tancar algunes plantes.

'Finestres de la memòria' per conèixer el barri de fa 100 anys

CULTURA ▶ La Casa Elizalde ha engegat un nou cicle d'activitats culturals de memòria històrica del barri en el marc del *Finestres de la memòria*, que aquesta vegada inclou tres activitats que organitza l'equipament "per conèixer més sobre la Dreta de l'Eixample entre finals del segle XIX i les primeres dècades del segle XX".

Les tres propostes són d'estils diferents: un itinerari sobre les botigues més emblemàtiques del barri, un altre sobre els edificis més emblemàtics, i finalment una visita a l'Arxiu Municipal del Districte. De fet, l'itinerari de les botigues es va celebrar dissabte passat al matí.

Així, l'itinerari redescobria el valor de les botigues més antigues del barri visitant els seus interiors per conèixer com eren abans, sota la guia de la professora d'Història Carolina Chifoni. Floristeries, cafeteries, lliers, botigues de vetesifils, decoració, col·leccionisme i subhastes d'art van ser alguns dels

Les Cases Cerdà formen part dels itineraris pel barri. Foto: Ajuntament

exemples que tothom qui hi va participar va poder visitar.

Les altres dues activitats també es faran durant aquest mes. L'itinerari d'edificis emblemàtics serà el pròxim 21 d'octubre i tindrà un funcionament similar al de les botigues. En aquest cas, però, a partir de documents de l'Arxiu Municipal

de Barcelona, es farà una visita a una àrea molt concreta del barri per veure edificis com les Cases Cerdà.

I l'activitat que tancarà el cicle *Finestres de la memòria* per conèixer bé el barri serà la visita a l'Arxiu Municipal de l'Eixample, que es farà el 27 d'octubre a les 10 del matí.

Neix la primera Fira del Vi i la Gastronomia del barri

OCI ▶ Ja està en marxa el compte enrere per a la primera Fira del Vi i la Gastronomia de la Dreta de l'Eixample. L'esdeveniment, batejat amb el nom de Cor de Vi, se celebrarà el 21 d'octubre a la cruïlla entre Girona i Consell de Cent. La fira durarà tot el dia, de les onze del matí a les onze de la nit.

Cor de Vi és una iniciativa de l'associació de comerciants Coreixample. L'entitat ha impulsat aquesta activitat pionera al barri perseguint els seus objectius principals: "Potenciar el comerç de proximitat i l'associacionisme i

promocionar la vida al barri". Per això, diuen des de Coreixample, tots els establiments que formaran la fira són socis de l'entitat. Un altre objectiu de la fira és convertir-se en "un referent per als amants del vi", aprofitant que el barri, i concretament el carrer Girona, aplega un bon nombre de comerços especialitzats en aquest món.

A més de parades de comerços del sector del vi i la gastronomia, també hi haurà tasts de vins a càrrec de dos cellers, així com actuacions musicals en diferents moments del dia i activitats infantils.

Detall del cartell de la nova fira Cor de Vi. Foto: Coreixample

Miles de niños y niñas viven atrapados en las luces rojas de la explotación sexual que sufren sus madres.

Las luces rojas también atrapan a los más pequeños.

#rompeconlatrata

AYÚDANOS A LUCHAR
CONTRA LA TRATA DE PERSONAS

SONRISAS
DE BOMBAY

HAZTE SOCIO/A
sonrisasdebombay.org

Sagrada Família

líniaeixample.cat

11 d'octubre del 2023

Comerç | Continuen els dijous de Tapitast

L'Eix Sagrada Família continua celebrant el seu Tapitast, una proposta que ofereix cada dijous tapes per 3,95 euros en bars i restaurants associats a l'entitat. Va començar el 15 de juny i s'allargarà fins al 28 de desembre.

El barri recorda l'escola que donava aixopluc a les obreres

HISTÒRIA ▶ De casa a la fàbrica, de la fàbrica a casa. Aquest era el dia a dia de moltes filles de famílies de classe obrera a principis del segle XX. Per a la majoria d'elles, haver nascut a una llar humil volia dir començar a treballar sent una nena i renunciar a una formació. En aquell context, a l'antic barri del Poblet (ara la Sagrada Família), va aparèixer una escola disposada a canviar aquesta situació. Era el Patronat Social Escolar d'Obreres del Poblet, fundat l'any 1909 i gestionat per les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül.

La Comissió de Memòria Històrica del Poblet, que s'encarrega de recuperar i difondre el passat del barri, ha volgut recordar recentment aquesta institució. Laura Ponce, integrant de la comissió, reconeix que ho han fet com una mena d'homenatge, ara que les monges paüles han marxat del barri després de més d'un segle.

Tal com explica Ponce, les Filles de la Caritat van tenir, primer, una escola al carrer de Provença, 389, que més endavant es va am-

L'edifici del carrer de Provença, 389. Foto: Google Maps

pliar amb la compra de l'edifici del 249 del carrer de Sicília. Durant molts anys, aquell centre va ser l'Escola Marillac, fins que va esdevenir una escola pública el 2021 i va ser rebatejat com a Institut Escola Sicília. Perduda l'escola, les monges van mantenir la seva activitat benèfica i van continuar vivint a l'edifici de Provença un temps. El juny passat, però, es van acomiadar del barri. Una emotiva missa a la Sagrada Família va servir per homenatjar-les i agrair-los la feina feta.

Ponce creu que històries com aquestes s'han de "caçar al vol" per

evitar que es perdin. Per això, en veure que les Filles de la Caritat se n'anaven, es va afanyar a posar-se en contacte amb Sor Mercè, mare superiora del Patronat Social Escolar d'Obreres del Poblet en la darrera etapa. Amb cura i respecte, Ponce s'ha reunit diverses vegades amb aquesta monja i n'ha publicat una delicada entrevista al blog de la comissió. Mestra jubilada, Ponce sempre ha treballat a la pública i n'és una fèrria defensora, però això no li impedeix valorar la tasca del centre concertat que va ser el Patronat Social Escolar d'Obreres del Poblet.

El Poblet escalfa motors per a la seva Festa de Tardor

OCI ▶ El mes d'octubre al barri de la Sagrada Família és sinònim de Festa de Tardor. Entre els pròxims dies 20 i 22, el Poblet celebrarà l'arribada d'aquesta època de l'any amb música, cultura popular, tallers, exposicions i activitats per a tots els públics, com ara la Mostra de Comerç de Tardor. Tot plegat, organitzat per la Coordinadora d'Entitats de la Sagrada Família, que aglutina una trentena d'associacions i equipaments.

Tot i que la festa arrencarà oficialment el dia 20, des d'aques-

ta setmana ja hi ha algunes activitats en marxa. Per exemple, l'Associació Fal·lera Gegantera està fent la seva Gimcana Gegantera pels comerços del barri. L'Ateneu El Poblet ja acull l'exposició de les *llengües tintinaires*.

De la mateixa manera, encara que el final oficial de la Festa de Tardor serà el 22 d'octubre, hi haurà més activitats un cop passada aquesta data. Entre aquestes, destaca la Milla de la Sagrada Família, la cursa organitzada per la Fundació Claror i el Districte de l'Eixample.

Un moment de la Festa de Tardor de l'any passat. Foto: Ajuntament

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniaaxarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

Fort Pienc

líniaeixample.cat

11 d'octubre del 2023

Comerç | Reobre la xurreria més viral de Barcelona

La xurreria J. Alpuente, el negoci que té més de mig milió de seguidors a TikTok i més de 20.000 a Instagram, ha reobert després que hagués de tancar al maig per un embolic administratiu pel canvi d'ubicació que va haver de fer.

Comença el Barcelona Districte Cultural de tardor al Fort Pienc

CULTURA ▶ El Centre Cívic Ateneu Fort Pienc ha engegat la seva programació de l'edició de tardor del Barcelona Districte Cultural, el festival d'espectacles gratuïts que impulsa l'Ajuntament i que busca apropar la cultura als ciutadans "per convertir-los en agents culturals actius".

Així doncs, la primera obra que el centre cívic va acollir el 6 d'octubre va ser *Espera*, de la companyia de circ "eia". Aquest és un espectacle d'acrobàcies i de circ participatiu per a totes les edats que "convida el públic a viure de prop tot el que passa en escena". Francesca Lissa i Celso Pereira, els dos acrobates, "fan desaparèixer el límit entre l'escenari i el públic per fer un espectacle d'experiència col·lectiva", segons explica la mateixa companyia.

EL CICLE, FINS AL DESEMBRE
Espera és el primer espectacle que ha acollit el Centre Cívic Ateneu Fort Pienc i l'únic que serà a l'exterior. Però des d'ara

Els espectacles ja han començat al Fort Pienc Foto: BDC

fins al desembre encara n'acollirà tres més a l'interior de l'equipament. Així, el pròxim 3 de novembre l'equipament oferirà l'espectacle de dansa *Sosiego*, de la companyia Aina Lanas & Rael Lúa.

A finals de novembre, el dia 29, serà torn de l'espectacle de teatre *Cadires*, de Teorema Tea-

tre i Centaure Produccions. I per completar una programació diversa al barri, el darrer espectacle del cicle de tardor del Barcelona Districte Cultural al Fort Pienc serà el concert dels cantants xilens Emilia y Pablo, que faran un espectacle basat en el seu primer treball que es diu *Territorio de Delirio*.

En marxa la instal·lació de dues pèrgoles fotovoltaïques

URBANISME ▶ L'Ajuntament començarà la instal·lació de dues pèrgoles fotovoltaïques a la plaça d'Anna Lizaran el dilluns 16 d'octubre. Les pèrgoles es posaran perquè hi hagi ombra en aquest espai. A més, mentre durin els treballs, l'àrea de jocs infantil estarà tancada per motius de seguretat.

Aquesta instal·lació dona resposta a les peticions del veïnat del Fort Pienc i de tothom qui utilitzava el parc infantil. I és que, com que la plaça està situada a sobre de la llosa d'un

aparcament soterrat, no s'hi van poder plantar arbres al damunt. És per aquest motiu que el consistori col·locarà aquestes dues pèrgoles perquè la plaça tingui ombra.

Les pèrgoles tindran panells solars a sobre que, a més de fer ombra, també generaran 30.707 quilowatts a l'any d'energia.

Amb tot, la instal·lació d'aquestes dues pèrgoles costarà, aproximadament, uns 300.000 euros. L'Ajuntament preveu que les obres s'allarguin fins a finals d'any.

Les pèrgoles es posen a la plaça Anna Lizaran. Foto: Ajuntament

EMERGENCIA CLIMÁTICA

Vicente Ferrer

La **desertificación** y las **inundaciones** amenazan la supervivencia del **planeta**

DONA AHORA

Es hora de hacer frente a la
#EMERGENCIA CLIMA

Más info en:

www.fundacionvicenteferrer.org

Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.

Volem estar oberts i compartir de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.

Sabem relativitzar, somriure i prendre'n la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar, innovar i aprendre de l'experiència.

BENEVOLENCIA

Acompanyem els nostres residents, els escoltem i els donem suport en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de centre de dia

Servei sanitari continuat

Sala d'estar

Carrer Netzarret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es

BCN X 10

MULTIPLICA L'EXPERIÈNCIA BARCELONA

BARCELONA
districte a districte

Tots els Raval(s) junts en un sol festival cultural

CIUTAT VELLA | Més de 80 col·lectius, agents, entitats i associacions participen en el festival Raval(s), una programació socio-cultural i artística formada per un gran nombre d'activitats, desenvolupades de manera col·laborativa entre les diferents comunitats que viuen i treballen al Raval. La cita és del 9 al 12 de novembre a diferents espais del barri. Trobareu tota la programació sobre el festival a la pàgina web visitbarcelona.com/BCNX10.

L'objectiu de l'esdeveniment, que se celebra des de fa vint anys, és mostrar el talent de proximitat i com conviuen les comunitats: tots els diversos Raval(s) que hi ha al barri. El festival és una de les activitats del programa BCNX10, impulsat per l'Ajuntament amb fons de l'impost turístic i gestionat per Turisme de Barcelona.

Un dels objectius del festival és mostrar el talent que hi ha al barri del Raval

MOLTES NOVETATS

Hem demanat a Gemma Ferreón, responsable de l'àmbit sociocultural de la Fundació Tot Raval, que ens avanci alguns dels moments clau de la pròxima edició. Ens ha destacat el concert de divendres a la sala Paral·lel 62, on actuaran grups

Foto: Clàudia Segura / Martha Jordan

emergents del barri triats entre més de quaranta propostes artístiques. A més, els grups protagonistes passaran a formar part del programa de músiques emergents de la sala, una de les més emblemàtiques de Barcelona, perquè aquest és també l'objectiu, segons Ferreón: "Vincular-los als projectes musicals que hi ha al barri i així impulsar la seva carrera i mostrar a tothom el talent musical que hi ha al Raval".

Un altre dels punts forts és l'Espai de Dones, que enguany s'amplia amb la involucració de moltes més entitats, les quals oferiran les seves aportacions, des de tallers de sexualitat, *coaching* menstrual o bricolatge fins a activitats culturals, com ara debats i sessions de curtmetratges.

I també ho és l'Espai Jove, amb danses urbanes, bàsquet i un taller d'arqueologia entorn del jaciment prehistòric de la plaça

Folch i Torres. Aquest jaciment, un dels més grans d'Espanya, però també l'espai dels horts comunitaris o la gran festa del diumenge a la tarda a la rambla del Raval, "un lloc de trobada per a la cultura catalana i per a totes les altres cultures del Raval", són bons motius "per anar canviant la narrativa del barri". "Tenim moltes coses que no tenen res a veure amb el que es veu als mitjans de comunicació", conclou Ferreón. ■

Esportistes internacionals s'apunten a la cursa Cros 3 Turons - La Diablada

Foto: FC Martinenc

HORTA - GUINARDÓ | El Futbol Club Martinenc organitza, des de l'any 2013, la cursa Cros 3 Turons - La Diablada, una competició exigent que recorre els paisatges espectaculars del Parc dels Tres Turons. L'edició d'enguany tindrà lloc el 19 de novembre i la sortida serà a les 8:30 h des de la plaça Alfons X. Més enllà del repte esportiu, la cursa és una molt bona ocasió per descobrir un parc de gran bellesa encara força desconegut. I és per això que aquesta és una les activitats del programa BCNX10, impulsat per l'Ajuntament amb fons de l'impost turístic i gestionat per Turisme de Barcelona.

El Cros 3 Turons - La Diablada va néixer l'any 2013 amb el desig de descobrir, dins de la ciutat de Barcelona, un indret incomparable per a la pràctica de l'esport a l'aire lliure com és el Parc dels Tres Turons. Això sí, la prova es caracteritza per la seva duresa, perquè inclou forts desnivells, i per tal de preservar el medi natural i evitar aglomeracions només està oberta a 555 participants, un nombre de places molt per sota de la demanda habitual,

especialment en aquesta edició, ja que la cursa comptarà amb corredors internacionals molt interessats en la prova esportiva i en el fet que se celebri precisament en un dels barris de Barcelona.

TURISME ESPORTIU AL DISTRICTE

Alfred Porcar, director general del Futbol Club Martinenc, destaca que l'ampliació del recorregut d'aquesta cursa tradicional ha cridat l'atenció d'atletes de fora de Catalunya i de l'estranger: "Gent que li agrada aquest tipus de turisme esportiu ha contactat amb nosaltres i els hem preparat el que nosaltres anomenem la 3 Turons experience, que inclou la participació en la cursa i una sèrie de recomanacions d'espais turístics fora del circuit usual i ubicats al nostre districte". D'aquesta manera, "els turistes descobriran els llocs on anem els que som d'aquí. Els nostres comerços locals. Tot el que no surt a les guies", diu Porcar. Trobareu tota la programació i el formulari d'inscripció al web visitbarcelona.com/BCNX10. ■

Escaneja aquest codi QR i no et perdis res!

BCN X 10
MULTIPLICA L'EXPERIÈNCIA BARCELONA

Festa del vi novell al celler de Collserola

SARRIÀ – SANT GERVASI | Sant Martí era una data ben assenyalada per a la pagesia catalana. Per la matança del porc, evidentment, però també per l'arribada del vi novell, el primer vi de l'anyada, després de la verema. La Jornada del Vi Novell, que cada any se celebra a la Masia Can Calopa de Dalt, és un homenatge i alhora una reivindicació d'aquella festa i d'aquelles comunitats agràries tan presents a Barcelona. Enguany la celebració tindrà lloc l'11 de novembre, des de les 11 h fins a les 18 h, i l'entrada costarà 15 euros per als adults i 5 euros per als menors de cinc anys.

Hi trobareu tastos guiats de vi i d'oli, àpats populars i actuacions musicals per amenitzar la visita, però sobretot moltes activitats familiars i infantils de divulgació perquè els infants descobreixin les vinyes, els animals de granja i com era el dia a dia en una casa de pagès. La jornada és una de les activitats del programa BCN x10, impulsat per l'Ajuntament amb fons de l'impost turístic i gestionat per Turisme de Barcelona. Trobareu més informació a la pàgina web visitbarcelona.com/BCNX10.

VINS I OLIS DE COLLSEROLA

Per a Maria Dolors Llonch, presidenta de la Cooperativa L'Olivera, que gestiona Can Calopa, la jornada "és un gran moment per retre homenatge a la tradició vitivinícola al pla de Barcelona i especialment a Collserola, i també per donar a conèixer la vinya i el celler que hem recuperat".

Can Calopa acull una jornada per celebrar Sant Martí i el primer vi de la temporada

Llonch explica que des de Pedralbes fins al Vallès tot era vinya, "una al costat de l'altra", i que afortunadament la tradició s'està recuperant gràcies a la iniciativa d'alguns propietaris, que estan tornant a plantar vinya. I també es recupera la producció d'oli, que estarà ben representada a la jornada amb alguns productors locals d'oli de la Serra de Collserola. ■

Foto: Ajuntament de Barcelona

MULTIPLICA L'EXPERIÈNCIA BARCELONA

BCN X 10

Passeja't pels **10 districtes** de Barcelona i descobreix un munt d'esdeveniments per a tots els gustos, impulsats per les associacions locals.
Viu els barris de la mà dels que hi viuen.

Consulta la programació a visitbarcelona.com/bcnx10

Barcelona Turisme

Finançat amb impost turístic

Ajuntament de Barcelona

Futbol sala | El CFS Eixample rep el Sala Zaragoza

El conjunt eixamplenc rebrà el pròxim dissabte 14 d'octubre el Sala Zaragoza, en partit corresponent a la quarta jornada del grup 2 de Segona Divisió. El CFS Eixample hi arribarà després de la derrota per 6-0 contra l'AE Peña Esplugues del passat dia 7.

“Potser podria comparar uns Jocs Olímpics amb els meus embarassos i parts”

Gemma Mengual / Exnadora artística formada al CN Kallípolis

“Soc aigua. L'aigua continua sent la meua vida i ara encara me l'estimo més perquè la gaudeixo al 100%. Em permet desconnectar i entrenar-me si em ve de gust”, reconeix Gemma Mengual (Barcelona, 1977), icona de la natació artística i ponent a la segona edició de l'International Women in Sports Congress de la UFEC.

Toni Delgado
BARCELONA

“La vida és el que et passa mentre estàs ocupat fent altres plans”, defensava John Lennon. A la teua biografia *L'aigua o la vida*, publicada el març de 2013, confesses que volies retirar-te als Mundials de Barcelona d'aquell any, al mateix escenari i a la mateixa competició que t'havia canviat la vida 10 anys abans, amb tres medalles en tres dies. La situació que et vas trobar després de ser mare per primer cop va fer que diguessis adeu mesos abans dels Jocs Olímpics de Londres 2012...

Ai, la vida... Potser algun dia hauria de publicar una segona part del llibre perquè des de llavors han passat moltes coses, com el Mundial de Barcelona de 2013, que vaig viure i gaudir com a entrenadora, sense ser jo la que patia i s'ofegava a l'aigua. Hi vaig trobar a faltar alguns moments, sobretot quan acabes, un instant de plenitud absoluta. Uns set o vuit mesos després de ser mare del Nil em sentia amb forces per tor-

nar. De fet, havia continuat nedant embarassada. Em vaig trobar, però, un context que no era l'adequat. I la meua tornada no es va gestionar bé: l'equip funcionava d'una manera sense mi i amb mi calia fer canvis. Sentia que no hi pintava res i que la meua passió ja no em feia feliç. No volia que el meu fill pagués aquelles emocions, i ho vaig deixar amb la consciència tranquil·la.

I després de ser mare de nou, del Joe, vas tornar a competir.

Em van demanar que entrenés Pau Ribes, que volia competir després d'haver-ho deixat, i vam acabar formant el duet mixt al Mundial de Kazan de 2015. No va ser una exigència física molt bèstia i sí una gran excusa per arribar i disputar els Jocs Olímpics de Rio, amb Ona Carbonell, que sí que va suposar un esforç extraordinari.

Viure la competició fora de l'aigua t'ha servit per ampliar la teua mirada i ser més empàtica?

Exacte. Passes una altra mena de nervis i entens els que podia tenir l'entrenadora amb tu. Quan veig les nedadores a l'escalfament, em poso a la seva pell perquè sé que

són moments plens de pressa, pressió, potser dolors...

Et passaves gran part de la nit prèvia a la competició repassant mentalment cada moviment de les coreografies, i minuts abans de llençar-te a l'aigua, beviess constantment, però continuaves amb la boca seca. A l'aigua, però, et desapareixien el cansament, els nervis, la por...

La nit se'm feia molt llarga...! En els moments previs tenia una mica d'inseguretat i nervis, també per al

“Fora de l'aigua passes una altra mena de nervis i amplies la teua mirada”, diu l'ara entrenadora

cansament, a equivocar-me i al patiment que sentia quan estava competint perquè m'hi deixava l'ànima. Quan sortia a la plataforma, es feia com un buit, i quan em llençava a la piscina, em deia: “Ara em toca fer el que he estat entrenant i mecanitzant”. I em sortia el que portava a dins, la part artística que

Foto: Toni Delgado

convertia la competició en especial. Mentre competia, gairebé no pensava, em deixava portar força.

“Quan estic creant, em deixo portar”, li vas confessar fa anys a Diego Torres a *El País*. Sempre has tingut la necessitat de crear?

I tant! Sempre he necessitat crear i improvisar, dos verbs que són part del secret de la meua manera de nedar. Ara, quan he de fer una exhibició, la improviso i em deixo portar pel que em diu la música, perquè, amb el temps i la feina, adquireixes recursos, moviments... Quan era esportista i m'entrenava, ja intentava interpretar i deixar-me portar, i quan competia, encara no feia més. Era potser el meu valor afegit.

Et vas enamorar de la natació artística durant una exhibició de la teua cosina Judith al CN Kallípolis.

Jo era una nena de 8 anys que sempre estava escoltant música i ballant, i a qui un any abans els pares van apuntar a natació com a activitat extraesportiva al Col·legi Pare Manyanet Les Corts. M'havien d'obligar a sortir de l'aigua perquè era el meu hàbitat! Així que a la piscina del CN Kallípolis vaig trobar el meu món!

Com recordes aquell impacte?

Recordo la música, el meravellós so del xof, aquella alegria immensa de veure que a l'aigua podia fer tot el que m'agrada, i l'endemà m'hi vaig apuntar. Diria que la meua primera entrenadora va ser Montse Borràs. A l'entitat també vaig tenir Maria José Bilbao, Mònica Antich o Anna Tarrés, que és qui m'ha entrenat gairebé tota la vida.

Quina és la teua prioritat com a entrenadora?

La coreografia és molt important, i ha de ser bonica i harmònica. La nova reglamentació afavoreix que hi hagi sorpreses i més competició, i la puntuació és més objectiva, però els nous canvis també et limiten. Intento conservar l'essència d'una coreografia: que les coses estiguin ben lligades i flueixin amb la música.

Amb què creus que es podrien comparar uns Jocs Olímpics?

Potser amb els meus embarassos i els parts. El naixement dels meus fills, en Nil i en Joe, també va ser una adrenalina per vena, però una adrenalina diferent de la de competir i viure uns Jocs Olímpics. Són moments molt intensos i inoblidables.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

cada dimecres fem barri

... a més de
700 botigues
dels eixos comercials
líniaeixample

L'únic setmanari de l'Eixample

EXPOSITORS:

- **Encants Nous**
Carrer de València, 548
1 expositor
- **Mercat Sagrada Família**
Carrer de Padilla, 255
3 expositors (Porta 1, 2 i al bar)
- **Mercat de la Concepció**
Carrer d'Aragó, 311
2 Expositors
(entrada per Aragó)
(entrada Floristeria)
- **Mercat del Ninot**
Carrer de Mallorca, 133
2 expositors
- **Mercat Sant Antoni**
Carrer Comte d'Urgell, 1
6 expositors
(Porta 1, 2, 3, 4, 5 i 6)
- **Supermercat Condís**
Carrer de Mallorca, 542
1 expositor
- **Mercat Fort Pienc**
Carrer d'Alí Bei, 105
1 expositor
- **Home Homing**
Carrer de Padilla, 243
1 expositor
- **Biblioteca Arús**
Pg. Sant Joan, 26
1 expositor
- **Vital-llit**
Galeries d'Encants Nous
Carrer de València, 548
1 expositor
- **ACURA**
Carrer del Bruc, 122
1 expositor
- **Esportiu Rocafort**
Carrer de Floridablanca, 41
1 expositor
- **Seu Districte de l'Eixample**
Carrer d'Aragó, 311
1 expositor
- **Darthy**
Carrer de Floridablanca, 114
1 expositor
- **PSC Barcelona**
Consell de Cent, 416
- **Espai Línia**
Girona, 52

No t'ho perdís

Foto: Twitter (@FusterFelia)

Tres mirades

La Fundació Felícia Fuster de Barcelona (carrer de Camps i Fabrés, 3-11) acull des del passat 13 de setembre una exposició que en realitat en són tres. *Tres mirades* aplega els projectes *Casa meva com a model de deconstrucció*, de Marta Crespi; *The Sexual Market Value*, de Cecília Ruiz, i *Els vapors de l'absenta*, d'Eladio Aguilera. Aquests tres joves, que tot just comencen en el món de l'art i ja han demostrat que tenen molt a oferir, són els guanyadors de la setzena edició dels ajuts a la jove creació d'arts visuals que convoca la fundació. *Tres mirades* es podrà visitar fins al 10 de novembre.

Famosos

Óscar Jaenada (Esplugues de Llobregat, 1975) es va endinsar en el món de la interpretació amb només tretze anys i des d'aleshores no n'ha sortit. L'any 2006 va guanyar el Goya a millor actor protagonista per la pel·lícula *Camarón*, i més endavant es va fer popular a l'Amèrica Llatina i particularment a Mèxic per posar-se a la pell de Cantinflas (a la foto) en la pel·lícula homònima o pel seu paper de Luisito Rey a la sèrie de Netflix *Luis Miguel*. Ara s'ha fet viral per les seves paraules sobre l'1-O. L'actor ha comparat la relació entre Catalunya i Espanya amb una relació de maltractament en què Catalunya és la víctima i ha admès que va plorar amb la violència policial contra el seu poble.

La fitxa

QUI ÉS? Ó S C A R J A E N A D A

ÉS FAMÓS PER...

Ser un actor de renom internacional

Va guanyar el Goya a millor actor l'any 2006 per 'Camarón'

QUÈ HA FET?

Mullar-se sobre l'1 d'octubre

Ha parlat de "maltractament" contra Catalunya i ha dit que va plorar

A LES XARXES...

Els elogis i les crítiques esperats

No ha escapat dels insults, però també ha despertat admiració

Llibres

Els hereus
Eve Fairbanks

L'any 1994, l'últim règim del món explícitament segregacionista es va esfondrar. Dècades després, el país [Sud-àfrica] segueix dividit, incapaç de superar la disfunció social que ha heretat i que condemna els seus ciutadans a la desigualtat. Com podem deixar anar el nostre passat, com a individus i com a països? Com s'han de pagar els deutes històrics?

Teatre

Swimming Pool
Juli Disla

Dos germans. Les seves parelles. Una piscina buida. Tres elements que formen la vida d'una família, una vida condicionada per la influència dels pares, que sempre hi són encara que mai se'ls vegi. El fullatge caient de la tardor, el fred de l'hivern i el florir de la primavera ajuden a definir les relacions amb els que més estimem. Al teatre Tantarantana de Barcelona.

Música

Retirada a temps
Reïna

Retirada a temps (Bankrobber/El Jardí Amagat) és el segon àlbum d'estudi del grup manacorí Reïna. La banda, que va guanyar el concurs Sona9 l'any 2020, torna aquesta tardor amb una desena de cançons que mantenen l'estil pop al qual ens tenen acostumats, però que s'acosten més als grups de pop i rock dels anys vuitanta i noranta del segle passat.

Pelis i sèries

Dispararon al pianista
Fernando Trueba i Javier Mariscal

Un periodista musical de Nova York comença a investigar la misteriosa desaparició del pianista brasiler Tenorio Jr. Amb aquest thriller d'animació, Trueba i Mariscal repeteixen la fórmula exitosa de *Chico y Rita* (2010) i, a ritme de jazz i bossa nova, se situen als anys seixanta i setanta, just abans que a l'Amèrica Llatina proliferin els règims totalitaris.

ESTILS DE VIDA

Més alumnes amb trastorns mentals

Foto: Freepik

PSICOLOGIA

Les universitats són un camp experimental en moltes àrees de recerca, però també representen un microcosmos on sorgeixen moltes tendències que salten després a la societat. I ara la UAB adverteix d'un fet que s'hauria de tenir molt en compte: l'augment de problemes relacionats amb la salut mental. Durant la presentació del curs acadèmic, la secretària general de la universitat i responsable de Polítiques d'Igualtat, Esther Zapater, va fer saber que en els últims tres anys han atès el triple de casos de trastorns relacionats amb la salut mental en comparació amb abans de l'esclat de la covid. Quadres d'estrès, ansietat i depressió, entre d'altres.

La revelació s'uneix a les dades i a les denúncies d'altres centres universitaris estatals, que adverteixen sobre l'augment de casos relacionats amb la salut mental durant la postpandèmia. El març, per exemple, un estudi de la Universitat d'Oviedo advertia d'un augment del 40% dels símptomes de depressió entre els alumnes de diversos centres, entre ells la UB i la mateixa UAB, i apuntava que gairebé la meitat de l'alumnat presentava indicadors de trastorn d'ansietat.

Les claus

SÍMPTOMES

Malestars físics constants com cansament, mal de cap, insomni o problemes de concentració són símptomes d'alerta

PROBLEMES

La dificultat per prendre distància dels problemes i de les preocupacions també afecta molts estudiants universitaris

HUMANITATS

Els estudiants d'arts i d'humanitats són els que presenten més símptomes associats a trastorns depressius

PREVENCIÓ

Tant els centres educatius com les empreses o les entitats haurien de comptar amb recursos per reaccionar a temps

Foto: Freepik

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

ÉS L'HORA DE TORNAR

MATRÍCULA
0€*

— NOMÉS ENS FALTES TU —

*Consulta condicions e recepció.

Bruc, 122 Barcelona · T 93 208 22 00 · info.bruc@accura.es
www.clubsaccura.es